

Ádám Tamás

Lapozgattunk az időben

Hanyag mozdulattal dobod válladra a nyarat lám
már nem is emlékszel a pinceszagú dohos szobára
ahol sárga bőrt festett melledre a pislákoló negyvenes
égő alig ismert rád a kezem vacogtam én is
egy idő után kiszökött az ajtó résein a reménytelenség
beléd feledkeztem narancsot görgettem testeden

végigleste szeretkezéseinket anyád a falra akasztott
képről le nem vette a szemét rólunk sírt vagy csak
megolvadt az alumínium a kereten boldog nem
lehetett semmiképp látszott rajta elgondolkodik
különös alakzatot vett fel a fényképet tartó kartonpapír,
kipúposodott rendesen dombormű született

lapozgattunk az időben megmásztuk a családfát
megtudtuk nagyanyánk is szeretkezett talán éppen
ebben a kopott szobában akkor ugyanúgy macska járt
az ablakpárkányon három emelettel a föld alatt
megcsúszott de nem zuhant nagyot mi is túlélünk
ezt a veszélyes századot nehéz a levegő

hanyag mozdulattal dobod válladra a nyarat vissza se
nézed szeretkezéseinket penészes szobánk nincs
sehol még egy ideig ízed kavargó a forró széllel
visszafelé olvassuk a híreket az újságokban
nagyanyánk is halott ki emlékszik az egészre

Temetetlen sóhajok

Láttam amint meghajlítottad a sugarakat
kosarat fontál belőle hogy legyen
mibe tenni hazugságainkat ügyes a kezed

összegyűjtötted a maradék fényforgácsokat
jól mutatnak majd éjszakába mártott hajadban
a halotti toron mostanában különösen
kellenek a mosolyt fakasztó tettek

kötényedben szaporodnak a be nem váltott
ígéretetek temetetlen sóhajokat csipegetnek
a varjak elég lehetne már ebből az émelygős
sajnálattól valaki mókázik a koporsóban

szerepet játszik a bokrokra dobott köd
takarásban mintha nem élne a mozdulat
hogy azonosítsam be árnyas homlokodon
a kalapácsütések helyét de minek is

bízhatunk egymásban mint kés a hóban
minden oly bársonyosan ellenséges
csalánok között békésen pihennek
az eldobott koldusmosolyok
roppant komolyra fordult a helyzet

Megvakult viharlármpák

Minden bizonytalan és semmi sem eredeti
jobb híján az éj sötét bársonyára dobott kavicsok
hamis fényei mutatják az utat ami sehová nem vezet
jófelé megyünk mindegy merre botlunk el valamiben

hanyag szelek korbácsolják egyre kékülő körmünkön
a tenger hullámaint marad erőnk a legyintésekre
bizakodunk tévedés lehet a só az arcunkon
majd eligazítanak bennünket a megvakult viharlármpák
ez az egyetlen kapaszkodó több a kellesténél

úgy vagyunk ezzel mint amikor a madarak nagy
repüléseket hazudnak maguknak különös íveket
rajzolnak az ég vásznára látványnak sem utolsó
zuhanás előtt tényleg elegáns

finoman bontják összevarrt szánk varratait
az eltévedt varjak de nem jönnek a szavak
minek ismételnénk a penészes mondatokat

sötétben hihetőbbek lágy sóhajaink messze még
a hajnali reménytelenség jó várnai valamire
csak eligazítanak bennünket a megvakult viharlármpák

Megint más: elnyújtózol a felhevült síneken

Elindul a tűzfal de meggondolja magát ugyanaz
a pillanat mint amikor téglá színű melltartó felé
közelít a kéz majd visszavonul örökre többé nem
próbálkozik érvénytelen a mozdulat megnyugtató
hogy legalább kísérletről szólhatunk nem éltünk hiába

egyedül állsz a fák nélküli parkban eldöntheted
melyiket választod az egyetlen lehetőség közül
úgy maradsz ahogy kezdted gyökeret ereszt lábad
felsebzi válladat a száraz beton rád dőlnek a
felhőkarcolók tőled lop vért a nyugodni készülő nap

jó helyet találtál: fekszel a simára vasalt tengeren
hátd kidörzsöli a kemény sós víz mégis kellemes
a magány melléd költöznek a csillagok a tenger az ég
kicsit elbizonytalanít a sötétre satírozott rajzlap
majd a megvakult viharlábok eligazítanak

megint más: elnyújtózol a felhevült síneken
jó lenne kipihenni ezer év fájalmát vágyaid még
lehetnek mentesítő vonatra vársz ha akarod elárulom
szélvédő nélküli villamos jön kihalt a vezetőfülke
aligha számíthatsz fékcsikorgásra mindig nehezen
viselted a zajt hangulatos ez a kor

Hogy milyen magányosak az őszi zoknik

Keményen koppan a mennyezetről leszédülő
vakolat az olajjal átitatott padlón régi kocsmák
hangulata jön elő pedig egy romantikus
szobában vagyunk itt múltjuk az időt
ugyanúgy fekszenek az árnyak az ágy mellett
mint levetett bőrünk a sivatagban összegyűrt
ruhánk ráncaiba bújik a hold jobb helyet nem
talált hogy milyen magányosak az őszi zoknik

mindegy mikor kattintod fel a villanyt
meglepetés nem érhet csupán a karosszék
menedékében bízhatunk de bízhatunk-e
valamiben nehezen viseljük a recsenéseket
kiszökik alólunk a talaj hadd menjen valamerre

leszédülnek a madarak az égig érő fáról
átszakítják a lodzsa fagytól megmart betonját
legalább lecsurog a fájdalom a szomorúság
kinek kell ez a mérhetetlen keserűség
habár manapság mindenre akad vevő

hogy milyen magányosak az őszi zoknik
fakulnak a napok lassan megkopik a sarokba
szorított indulat a langyos legyintés önigazolásnak
sem túl eredeti azért rendre próbálkozunk

Karácsony Attila festménye